

„Přijď, budu tam hrát běžcům,“ řekl mi **Dušan** Bitala, co **je tu Jakodoma**. Tak tohle mě zajímalo! Statickej muzikant a diváci utíkající pořád dál, napřed k němu a pak, bez zastávky, od něj, k cíli vzdálenému ještě hromadu kilometrů. A tak jsem se

1. dubna

ocitl před desátou dopolední na pro dopravu na pár hodin uzavřeném Hořejším nábřeží, u zadní zdi smíchovského pivovaru, proti skate parku.

Sotva jsme se s Dušanem a cajonistou

Milošem Kozelkou

pozdravili a já se usadil za kamerou tak, abych ji chránil před běžci vlastním tělem rozloženým ve skládací židli, objevilo se čelo pelotonu, resp. vedoucí skupina. Peloton před sebou tlačil tmu: bylo to víc než dvacet neuvěřitelně lehce běžících afričanů. A za nimi další skupinka, opět africká, a teprve ve třetí začalo svítat: jeden z běžců měl bílou maminku nebo tatínka. A za nimi už opravdové čelo dlouhého pelotonu, zprvu ještě trochu protkané pomalejšími černochoy. Všechny tyhle lidi živá muzika buď valem nezajímala, nebo to na sobě nedávali znát. Plně soustředění na svůj výkon jednoznačně běželi za úspěchem.

{denvideo <https://www.youtube.com/watch?v=1S1lq9bPrxc&feature=youtu.be>}

V hlavním pelotonu se ale záhy začali prolínat „profíci“ s běžci, kteří mají především radost z pohybu, o úspěch jim tolik nejde a půlmaraton si užívají. A ty muzika viditelně těší, byť ji mají jen na necelou minutu, než doběhnou k Dušanově pergole a minou ji. A tihle lidé reagují! Smějou se, mávají, sem tam muzikantům i zatleskají a radují se z písniček. Obecně nejvíc se jim asi líbil Dušanem mírně transformovaný a během závodu několikrát opakovaný hit Jaromíra Uhlíře a Zdeňka Svěráka

Běhání

... „Běhacích“ písniček měl Dušan je tu Jakodoma povícero. Za všechny jmenuji aspoň rozsáhlou improvizovanou variaci na téma lidové písně

Holka modrooká

či na

Běží liška k Táboru

. Dovedete si vůbec představit, co všechno si takovej ježek může dovolit!?

Pražský půlmaraton ale nebyl jen obdivuhodným masovým sportovním výkonem. Nebyl jen radostí z pohybu. Byl i aktem lidské solidarity. Krátce za nejrychlejší čelem pelotonu se objevil mezi rychlými závodníky protáhlý sportovní vozík pro paraplegiky provázený pěti běžci. V tlačení vozíku postiženého se střídali. Úžasný, pomyslel jsem si. A to jsem nevěděl, že záhy se objeví vozíky další. Dva, čtyři, sedm... Jejich počet až po pomalejší část pelotonu odhaduji na několik desítek! Vozíky doprovázeli běžci - tlačitelé v modrých tričkách s bílým nápisem, který jsem v nedioptrických slunečních brýlích nepřečetl, ale prý to byla němčina. V závodu s bohatou mezinárodní účastí to nepřekvapí. A taky na tom moc nezáleží. Jsou-li lidé solidární, mají-li se rádi a pomáhají-li si, je to vždycky krásné!

{denvideo <https://www.youtube.com/watch?v=-2750DeNEN8&feature=youtu.be>}

Asi tak ve třetině pelotonu se začínají objevovat běžci - požitkáři. Někteří projeví svůj smysl pro

humor pokrývkou hlavy, kdy jsme viděli různé bláznivé paruky, čepice, ba i klobouky. Proběhla okolo nás postupně trojice římských legionářů (bez kovových dílů ústroje) atd., ale nejvíc mě pobavily kalhoty jednoho z běžců: tam, kde bývají kapsy měl obrovské sloní uši a mezi výraznými očima na tvářích zadele se mu bimbalo dlouhý chobot! A muzikantům fandili požitkáři všichni! Smíchem, tleskáním, máváním, pokřikováním... Pár jich, běžíce okolo, s poděkováním podalo Dušanovi ruku, dva, tři se zastavili a uvěznilo ho ve svém foťáčku... Nikdy bych nevěřil, že sportsmeni v akci dokáží být tak skvělým publikem!

Konec pelotonu, roztrhaný do skupinek v různém stádiu vyčerpanosti, děkuje za písničky úsměvem, zamáváním, výkřikem, stejně jako mnozí před nimi, jen o něco unaveněji. A někteří jsou unaveni natolik, že po chvíli nastupují do sběrného autobusu, který konec závodu doprovází.

Dušan je tu Jakodoma

a

Miloš Kozelka

zabalili své nástroje teprve potom, co autobus odjel. Přes hodinu hraní pro velice zajímavé publikum! Děkuji Dušanovi za krásný nový zážitek a dozvídám se, že on si ho právě dopřál již asi tak pošesté. Krása, ne?